

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

privind inadmisibilitatea recursului

în cauza civilă

Serviciul de Informații și Securitate al Republicii Moldova vs. Organizația
autonomă necomercială pentru promovarea cooperării internaționale
„Eurasia”

cu privire la constatarea desfășurării activității extremiste și declararea
organizației drept extremistă,

împotriva hotărârii din 24 iulie 2026 a Curții de Apel Centru,

(Dosarul nr. 2ra-681/26

NR. PIGD 2-25105813-01-2ra-20082026)

Recurs împotriva hotărârii Curții de Apel Centru pronunțate în primă instanță. Constatarea caracterului extremist al unei organizații străine. Aprecierea coroborată a probelor. Delimitarea activităților protejate de libertatea de exprimare și de asociere de organizarea, pregătirea și finanțarea acțiunilor de subminare a securității statului. Controlul temeiurilor prevăzute de art. 432 alin. (1) lit. b) și e) din Codul de procedură civilă.

Au examinat anterior cauza judecătoria:

Prima instanță: Curtea de Apel Centru (S. Dimitriu, C. Roșca, R. Pascari)

19 octombrie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând, în lipsa părților, admisibilitatea recursului declarat de Organizația autonomă necomercială pentru promovarea cooperării internaționale „Eurasia”,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, Președinte,

Diana Stănilă,

Ion Munteanu, judecători,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 25 iulie 2025, Serviciul de Informații și Securitate al Republicii Moldova a depus la Curtea de Apel Centru o cerere de chemare în judecată împotriva Organizației autonome necomerciale pentru promovarea cooperării internaționale „Eurasia” (Federația Rusă, IDNO 1247700291200), solicitând constatarea desfășurării activității extremiste și declararea acesteia drept organizație extremistă, în temeiul art. 1 și art. 6¹ din Legea nr. 54/2003 privind contracararea activității extremiste.
2. În motivarea acțiunii, reclamantul a susținut că organizația, înregistrată la Moscova la 4 aprilie 2024, desfășoară activități orientate împotriva securității Republicii Moldova prin mecanisme de recrutare, coordonare, instruire și finanțare a unor persoane, de influențare a proceselor electorale și de pregătire a unor acțiuni de destabilizare a ordinii publice. A arătat că absența unei filiale ori sucursale în Republica Moldova nu exclude desfășurarea unor asemenea activități prin persoane și rețele coordonate din exterior.
3. SIS a invocat proiectul „Voluntarii Eurasiei”, raporturile organizației cu Ilan Șor și blocul politic „Victorie”, mecanisme de remunerare și transfer al resurselor financiare, inclusiv prin infrastructura PSB și sistemul MIR, programe de instruire desfășurate în străinătate și activități informaționale coordonate. A prezentat înscrisuri privind organizația și proiectele sale, contracte, rapoarte și scheme relaționale, materiale publice, acte referitoare la măsuri restrictive internaționale și materiale clasificate.
4. Organizația pârâtă a solicitat respingerea acțiunii. A susținut că desfășoară proiecte educaționale, culturale, umanitare și de cooperare internațională, că opiniile politice și orientarea geopolitică nu constituie activitate extremistă și că reclamantul nu a demonstrat fapte concrete imputabile organizației. A contestat suficiența probelor, relevanța sancțiunilor externe, atribuirea conduitei unor terți și proporționalitatea măsurii solicitate.

5. La 22 septembrie 2025, instanța de fond a expediat la adresa electronică a pârâtei citația pentru ședința din 6 octombrie 2025, însoțită de fișierele cu cererea SIS și încheierea din 22 septembrie 2025. Notificarea serviciului de poștă electronică din 5 octombrie 2025 confirmă citirea mesajului de către destinatar. Ulterior, organizația a depus referință și completări și a participat prin reprezentantă, prin videoconferință, la examinarea cauzei.
6. În ședința din 30 ianuarie 2026, Curtea de Apel Centru a examinat cererile privind comunicarea materialelor, accesul la procesul-verbal și publicitatea ședințelor. Instanța a consemnat expedierea înscrisurilor nesecrete la 28 noiembrie 2025 și a respins solicitarea repetată de comunicare. A explicat diferența dintre consultarea procesului-verbal și a înregistrării la sediul instanței și expedierea copiilor documentelor unei ședințe închise. Cererea de desfășurare publică a ședinței a fost respinsă prin raportare la necesitatea cercetării materialelor confidențiale.
7. În cursul examinării cauzei, Natalia Azizova, reprezentanta organizației, a formulat excepția de neconstituționalitate a unor prevederi din Legea nr. 54/2003 și din Legea nr. 136/2023 privind Serviciul de Informații și Securitate al Republicii Moldova. Prin încheierea din 26 martie 2026, Curtea de Apel Centru a admis ridicarea excepției și a trimis sesizarea Curții Constituționale.
8. La 24 aprilie 2026, instanța a ascultat explicațiile părților și a cercetat înscrisurile nesecrete, identificate în procesul-verbal prin filele dosarului. Reprezentanta pârâtei a intervenit în ședință și a răspuns la întrebările privind contractele, proiectele și relațiile organizației. După anunțarea cercetării materialelor clasificate și invitarea părților să formuleze completări, completul s-a retras pentru consultarea acestora. Ulterior, ședința a continuat la ora 13:35, în prezența reprezentantei pârâtei prin videoconferință. Examinarea în fond a fost finalizată după revenirea completului în ședință, iar pledoariile au fost amânate până la parvenirea soluției Curții Constituționale.
9. Prin Decizia nr. 96 din 28 mai 2026, Curtea Constituțională a declarat inadmisibilă sesizarea nr. 70g/2026.
10. La 3 iulie 2026, instanța a anexat completarea referinței în calitate de concluzii scrise și a transmis Curții Supreme de Justiție cererea de strămutare. La 10 iulie 2026, după consemnarea respingerii cererii de strămutare, au fost ascultate pledoariile. Reprezentantei pârâtei i s-a oferit posibilitatea de a transmite și pledoariile scrise, iar deliberarea și pronunțarea au fost amânate pentru 24 iulie 2026.
11. Pledoariile scrise expediate electronic la 10 iulie 2026, ora 18:23, și înregistrate la Curtea de Apel Centru la 13 iulie 2026 cuprind și o cerere

de reluare a examinării cauzei în fond, întemeiată pe art. 235 alin. (2) din Codul de procedură civilă. Pârâta a solicitat comunicarea integrală a materialelor nesecrete, individualizarea și verificarea restricțiilor privind materialele clasificate, garanții compensatorii, un termen de cel puțin 30 de zile pentru apărare și administrarea unor contraprobe. Pe fond, a solicitat respingerea acțiunii SIS.

12. Prin hotărârea din 24 iulie 2026, Curtea de Apel Centru, judecând cauza în primă instanță, a admis acțiunea SIS, a constatat desfășurarea activității extremiste de către Organizația autonomă necomercială pentru promovarea cooperării internaționale „Eurasia” și a declarat-o organizație extremistă. A dispus încasarea din contul organizației a taxei de stat de 250 lei și a taxei de timbru de 200 lei.
13. Pentru a hotărî astfel, Curtea de Apel Centru a reținut că probele, examinate individual și în coroborare, demonstrează un mecanism organizat de recrutare, coordonare, remunerare și instruire, legat funcțional de organizație. Instanța a raportat acest mecanism la acțiunile orientate spre subminarea securității Republicii Moldova și la finanțarea ori contribuția materială la asemenea activități, în sensul art. 1 lit. a) și c) din Legea nr. 54/2003.
14. Instanța a delimitat opiniile politice, activitățile culturale și instruirea în domeniul comunicării de utilizarea unei structuri organizatorice și financiare pentru pregătirea unor acțiuni care afectează grav ordinea publică și procesele democratice. A precizat că sancțiunile internaționale, publicațiile de presă și existența unor investigații nu constituie, separat, probe suficiente ale caracterului extremist, valoarea lor fiind apreciată în conexiune cu celelalte înscrisuri.
15. Sub aspectul proporționalității, Curtea de Apel Centru a examinat sancționarea individuală a persoanelor, blocarea transferurilor, suspendarea unor proiecte, transparența și monitorizarea. A reținut că aceste măsuri punctuale nu răspund cu eficiență comparabilă riscului provenit dintr-o structură de recrutare, coordonare și finanțare care funcționează la nivel organizațional. A precizat că hotărârea produce efectele prevăzute de lege în Republica Moldova și nu dispune dizolvarea persoanei juridice în Federația Rusă.
16. Hotărârea integrală a fost comunicată recurentei la 14 august 2026.
17. La 20 august 2026, organizația a declarat recurs, solicitând casarea integrală a hotărârii și pronunțarea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii SIS. În motivarea recursului a solicitat, subsidiar, trimiterea cauzei la rejudecare în alt complet de judecată.
18. Recurenta și-a întemeiat criticile pe art. 432 alin. (1) lit. b) și e) din Codul de procedură civilă. A invocat necesitatea consolidării jurisprudenței privind mecanismul aplicabil organizațiilor străine și

caracterul arbitrar al hotărârii, determinat, în opinia sa, de aprecierea vădit nerezonabilă a probelor și de încălcarea garanțiilor procesuale.

19. În privința probatoriului, recurenta a susținut că rapoartele SIS, schemele relaționale, comunicatele, articolele de presă și actele de sancționare reproduc aceeași evaluare inițială, fără surse primare independente. A contestat lipsa listelor verificabile, a extraselor bancare, a ordinelor de plată, a documentelor de comandă și a datelor tehnice care să demonstreze mecanismele imputate.
20. Recurenta a arătat că declarațiile lui Ilan Șor, afilierea politică a unor persoane, participarea la proiecte și similitudinea mesajelor online nu demonstrează mandatul, controlul sau aprobarea organizației. A susținut că raporturile de muncă la distanță, repartizarea teritorială, raportarea și remunerația fixă au explicații licite și nu probează coruperea alegătorilor ori finanțarea extremismului.
21. În privința instruirilor și actelor de vandalism, a invocat lipsa individualizării participanților, a programelor, a instructorilor și a legăturii cauzale cu organizația. A susținut că investigațiile nefinalizate și comunicările publice ale autorităților nu pot fi transformate în constatări definitive privind existența faptelor cercetate.
22. Sub aspect procedural, recurenta a criticat cercetarea materialelor clasificate în camera de deliberare, fără acces efectiv la acestea și fără garanții compensatorii suficiente. A invocat necomunicarea unor contracte și anexe neclasificate, lipsa unui răspuns la cererea de reluare a cercetării judecătorești, desfășurarea procesului în ședință închisă și insuficiența motivării restrângerii publicității.
23. A mai susținut că sancțiunile și blocajele de plată au împiedicat angajarea unui avocat local, iar participarea prin videoconferință, fără acces integral la documente, nu a asigurat o apărare efectivă. A solicitat evaluarea cumulativă a acestor limitări, prin prisma contradictorialității, egalității armelor și art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.
24. Recurenta a contestat aplicarea în timp a Legii nr. 100/2025, arătând că activitățile din anul 2024 și programele inițiate în mai 2025 preced intrarea în vigoare, la 14 iunie 2025, a mecanismului prevăzut de art. 6¹. A criticat lipsa individualizării unei conduite ulterioare acestei date și utilizarea Legii nr. 249/2025 pentru aprecierea unor fapte anterioare.
25. În drept, recurenta a invocat interpretarea extensivă a noțiunii de subminare a securității, aplicarea selectivă a Deciziei Curții Constituționale nr. 96/2026 și a Opiniei Comisiei de la Veneția CDL-AD(2026)007, încălcarea art. 10 și 11 din Convenție și lipsa unui examen efectiv al alternativelor mai puțin restrictive. A invocat și art.

13, iar subsidiar art. 18 din Convenție, în legătură cu pretinsa utilizare a mecanismului pentru un scop politic.

26. Totodată, recurenta a solicitat examinarea recursului în ședință publică, cu participarea fizică a reprezentanților.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

27. Art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.”

28. Art. 432 alin. (1) lit. b) și e) din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul este admis dacă:

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;

e) hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor.”

29. Art. 433 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă:

„Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

f) recursul este vădit neîntemeiat.”

30. Art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) În cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil.

(2) Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților.”

31. Art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă:

„(1) Fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.”

32. Art. 130 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

(2) Nici un fel de probe nu au pentru instanța judecătorească o forță probantă prestabilită fără aprecierea lor.”

33. Art. 239 din Codul de procedură civilă:

„Hotărîrea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanța își întemeiază hotărîrea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță și pe probele cercetate în ședință de judecată.”

34. Art. 235 alin. (2) din Codul de procedură civilă:

„(2) În cazul în care, în timpul pledoariilor sau după încheierea lor, instanța consideră că trebuie clarificate noi circumstanțe importante pentru soluționarea

cauzei, aceasta dispune printr-o încheiere reluarea examinării cauzei în fond și a pledoariilor, conform regulilor generale.”

35. Art. 1 lit. a) și c) din Legea nr. 54/2003, în partea relevantă:

„În sensul prezentei legi, noțiunea de „*activitate extremistă*” cuprinde activitate a organizației necomerciale, a cultului religios ori a unei părți componente a acestuia, a mijlocului de informare în masă, a unei persoane juridice sau a unei organizații neînregistrate, inclusiv străine, (în continuare, fiecare dintre acestea fiind denumită organizație) ori a persoanei fizice în vederea planificării, organizării, pregătirii sau îndeplinirii unor acțiuni orientate spre subminarea securității Republicii Moldova; precum și finanțarea ori contribuirea în alt mod la desfășurarea activității sau a acțiunilor menționate la lit.a) și b), inclusiv prin acordarea de mijloace financiare, punerea la dispoziție a imobilelor, a bazelor didactice, poligrafice și tehnico-materiale, a mijloacelor de legătură prin telefon, fax și a altor mijloace de legătură și tehnico-materiale, precum și a serviciilor informaționale.”

36. Art. 6¹ alin. (1) și (3) din Legea nr. 54/2003 privind contracararea activității extremiste:

„(1) În cazul în care în activitatea unei organizații străine, inclusiv în activitatea a cel puțin unei subdiviziuni a acesteia, se depistează fapte ce denotă activitate extremistă orientată împotriva Republicii Moldova și/sau a cetățenilor săi, organizația respectivă poate fi declarată ca fiind organizație extremistă prin hotărâre judecătorească, la cererea Serviciului.

(3) Examinarea cererilor menționate la alin. (1) și (2) ține de competența Curții de Apel Centru și se realizează într-un termen care nu va depăși două luni. Hotărârea judecătorească emisă în acest sens este definitivă și executorie, dar poate fi atacată cu recurs în termen de 10 zile. Cererea de recurs se examinează de Curtea Supremă de Justiție în termen de 15 zile.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

37. Completul de judecată menționează că, hotărârea integrală a fost comunicată la 14 august 2026, iar recursul a fost depus la 20 august 2026, în interiorul termenului special de 10 zile prevăzut de art. 6¹ alin. (3) din Legea nr. 54/2003, coroborat cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă. Respectiv, recursul a fost declarat în termen.

38. Hotărârea contestată a fost pronunțată de Curtea de Apel Centru în primă instanță, iar legea prevede atacarea ei direct cu recurs. În consecință, criticile recurente sunt examinate prin prisma art. 432 alin. (1) lit. b) și e) din Codul de procedură civilă.

39. Art. 432 alin. (1) lit. e) CPC permite controlul caracterului arbitrar al hotărârii și al aprecierii vădit nerezonabile a probelor care a determinat soluția. Totodată, norma nu conferă dreptul la repetarea integrală a judecății în fapt: trebuie demonstrată o eroare evidentă a raționamentului, cu influență determinantă asupra rezultatului, iar nu doar posibilitatea unei interpretări diferite a aceluiași material probator.

40. Invocarea art. 432 alin. (1) lit. b) CPC nu este suficientă prin simpla calificare a litigiului drept primul caz de aplicare a unui mecanism nou. Întrebările privind sarcina probei, lipsa unei forțe probante prestabilite, legătura faptelor cu organizația și proporționalitatea trebuie raportate la modul concret în care au fost soluționate. Principiile enunțate de recurentă nu sunt negate de hotărârea atacată. Or, critica privește, în principal, aplicarea lor la actele cauzei. Noutatea cadrului special nu determină, prin ea însăși, admiterea oricărui recurs formulat în această materie.
41. Obiectul litigiului îl constituie constatarea activității organizației în condițiile art. 1 și art. 6¹ din Legea nr. 54/2003. Respectiv, Curtea de Apel Centru a menținut în sarcina SIS demonstrarea faptelor invocate, a legăturii acestora cu organizația și a întrunirii pragului de gravitate cerut de lege.
42. Critica adusă de recurent probatoriului confundă valoarea fiecărei probe cu rezultatul aprecierii lor în interconexiune. Art. 130 din Codul de procedură civilă impune tocmai verificarea concordanței dintre probe.
43. În speță, hotărârea nu se rezumă la raportul SIS și la reproducerea acestuia în presă. Ea examinează și extrasul privind înregistrarea organizației, comunicările publice proprii, acordul de cooperare privind proiectul „Voluntarii Eurasiei”, declarațiile făcute cu ocazia lansării proiectului, înscrisurile contractuale și materialele referitoare la programele organizației. Aceste categorii sunt distincte prin proveniență și prin obiectul lor. Recurenta nu poate înlătura relevanța întregului material prin afirmația generală că toate sursele reproduc aceeași evaluare a SIS.
44. Motivarea hotărârii trebuie înțeleasă în limitele pe care însăși instanța le-a stabilit: determinantă este concordanța cu elementele distincte referitoare la proiecte, raporturi, coordonare și finanțare, nu numărul documentelor care repetă o informație.
45. Completul respinge susținerea că sancțiunile internaționale au fost tratate drept o constatare judiciară obligatorie a extremismului. Curtea de Apel Centru a precizat expres că aceste acte nu sunt hotărâri judecătorești, nu au forță probantă privilegiată și nu constituie temeiul juridic autonom al soluției. Ele au fost folosite pentru contextul relațiilor și activităților analizate. Critica recurenteii privind diferența dintre o măsură restrictivă și proba judiciară este corectă ca principiu, dar nu contrazice metoda declarată și aplicată în hotărâre.
46. În privința atribuirii activităților organizației, instanța a făcut distincție între un mandat juridic și coordonarea efectivă. Nu a calificat declarațiile lui Ilan Șor drept acte statutare și nu i-a atribuit, numai pe baza lor, competența de a reprezenta persoana juridică. A examinat însă

aceste declarații împreună cu acordul semnat de acesta și de Aliona Arșinova, în calitate de președintă a Consiliului organizației, cu lansarea comună a proiectului „Voluntarii Eurasiei” și cu comunicările organizației privind proiectul și remunerarea participanților.

47. Această legătură privește implicarea organizației în proiecte determinate și mecanisme de funcționare, nu simpla apropiere politică dintre persoane. Existența coordonării de fapt poate fi stabilită prin înscrisuri și conduite concordante, nu este condiționată de prezentarea unui act intern care să declare expres o finalitate ilicită. Lipsa unui asemenea act nu neutralizează acordurile, comunicările și raporturile de organizare reținute de prima instanță.
48. Curtea de Apel Centru a examinat materialele privind lansarea proiectului „Voluntarii Eurasiei”, întâlnirea din 27 iulie 2024, recrutarea prin grupuri de comunicare, atribuirea unor roluri și remunerarea participanților. A separat existența mecanismului de precizia cifrelor vehiculate în sursele publice. Nu a făcut din estimările privind numărul de participanți ori cuantumul total al plăților condiția decisivă a soluției. Prin urmare, contestarea acestor estimări nu înlătură constatările privind organizarea și coordonarea.
49. Nici absența cuvintelor „vot”, „alegător” ori „referendum” din contractele-tip nu exclude aprecierea modului în care raporturile respective au fost executate. În analiza contractului nr. M1-TD din 10 iunie 2024 și a fișei postului, Curtea de Apel a reținut că terminologia specifică raporturilor de muncă nu dovedește, prin ea însăși, un scop ilicit, dar nici nu împiedică examinarea contractului în legătură cu recrutarea, repartizarea teritorială, raportarea și remunerarea descrise de celelalte probe. Recursul opune acestei analize sensul formal al contractului, fără ca acel sens să excludă juridic analiza utilizării sale concrete.
50. Cu privire la mecanismul financiar, Completul preia distincția făcută de Curtea de Apel între dovedirea unei structuri de finanțare și stabilirea răspunderii pentru fiecare transfer individual. Un audit exhaustiv, lista integrală a beneficiarilor și proba condiționării fiecărei plăți de un vot nu sunt cerințe legale autonome ale procedurii prevăzute de art. 6¹ din Lege. Rămâne necesară demonstrarea legăturii resurselor cu activitățile imputate organizației, iar instanța a analizat această legătură prin raportare la recrutare, remunerare, coordonare și instruire.
51. Hotărârea nu deduce caracterul extremist din simpla existență a PSB, MIR ori a unor canale alternative de transfer. Nu echivalează nici promisiunea de alocare a 250 milioane de dolari SUA pentru proiecte de infrastructură cu dovada executării tuturor plăților sau cu finanțarea unei acțiuni extremiste determinate. Acordurile și declarațiile au fost

apreciate pentru implicarea asumată și capacitatea de mobilizare a resurselor, în conexiune cu probele referitoare la destinația și utilizarea mecanismului.

52. În privința instruirilor, Curtea de Apel a separat proiectele culturale și educaționale, licite prin natura lor, de componenta referitoare la pregătirea pentru confruntări cu forțele de ordine și perturbarea gravă a ordinii publice. A analizat materialele privind programele desfășurate în Federația Rusă și în alte state, recrutarea participanților, finanțarea deplasărilor și conexiunile reținute cu organizarea ulterioară a unor acțiuni de protest și vandalism. Critica nu poate fi soluționată prin examinarea izolată a denumirii unui curs sau a scopului declarat al unui proiect.
53. Lipsa unei sentințe definitive pentru fiecare persoană vizată nu face, de drept, inadmisibilă utilizarea înscrisurilor și informațiilor administrate în acest proces. Totodată, existența unei investigații sau efectuarea unei percheziții nu probează automat vinovăția și nici adevărul tuturor suspiciunilor. Curtea de Apel a enunțat și a păstrat această delimitare, atribuind informațiilor privind investigațiile numai valoarea rezultată din coroborarea lor cu probele distincte referitoare la activitățile organizației.
54. Argumentul potrivit căruia măsura ar presupune obligatoriu identificarea unei manifestații violente deja organizate de organele statutare nu corespunde art. 1 din Legea nr. 54/2003. Norma privește și planificarea, organizarea și pregătirea acțiunilor, iar lit. c) include finanțarea și sprijinul material. Consumarea unei infrațiuni și/sau condamnarea persoanelor nu sunt condiții prealabile ale intervenției prevăzute de art. 6¹ din aceeași Lege. Ceea ce trebuie dovedit este conținutul concret al pregătirii ori sprijinului și legătura sa cu acțiunile definite de lege.
55. Completul respinge și argumentele potrivit cărora instruirea jurnalistică sau promovarea unei opțiuni geopolitice ar fi fost declarate extremiste prin ele însele. În analiza proiectului „Media Școala” și a activității online, instanța a examinat mecanismele de recrutare, instruire, remunerare, transmitere a materialelor tematice și distribuie sincronizată, fără a considera simpla similitudine a mesajelor drept dovadă suficientă a coordonării.
56. Explicația privind apariția spontană a unor teme similare, influența algoritmilor și copierea conținutului a fost examinată de prima instanță. Ea nu răspunde însă celorlalte elemente reținute cu privire la organizarea programelor „Info-Lider” și „Hackathon-ul Tehnologiilor Electorale”, atribuirea sarcinilor și remunerarea participanților. Absența unui anumit tip de probă tehnică nu este, singură, decisivă, dacă

raporturile de coordonare rezultă din alte mijloace de probă admisibile și concordante.

57. Delimitarea juridică esențială nu este între opinii favorabile sau nefavorabile unei orientări externe, ci între exercitarea pașnică a libertăților și organizarea ori susținerea unor acțiuni care ating pragul de gravitate al art. 1 din Legea nr. 54/2003. Curtea de Apel a întemeiat calificarea pe legătura dintre structura organizatorică și financiară și componenta de pregătire pentru perturbări grave ale ordinii publice. Critica autorităților, cooperarea cu instituții străine sau activitatea media nu constituie temeiuri autonome ale soluției.
58. [Decizia Curții Constituționale nr. 96 din 28 mai 2026](#) nu validează faptele susținute de SIS și nu dispensează instanța de examinarea lor. Ea impune interpretarea strictă a noțiunii de subminare a securității și delimitarea competențelor instituționale ale SIS de interdicțiile privind exprimarea și asocierea. Aceste repere au fost preluate de Curtea de Apel.
59. Nici [Opinia Comisiei de la Veneția CDL-AD\(2026\)007](#) nu stabilește că orice aplicare a art. 6¹ unei organizații străine este nepermisă. Exigențele sale privesc precizia normelor, gravitatea conduitei, limitele jurisdicției, garanțiile procesuale și caracterul excepțional al măsurilor restrictive. Acestea obligă la un control concret și nu conduc, prin simpla lor invocare, la respingerea acțiunii.
60. Prin hotărârea atacată s-au examinat separat activitățile imputate, necesitatea intervenției și alternativele propuse de organizație.
61. Sub aspectul aplicării în timp, Curtea de Apel a făcut o distincție corectă între aplicarea unei sancțiuni retroactive și folosirea unor fapte anterioare ca probe ale structurii, scopului și modului de funcționare a unei organizații. Caracterul anterior al unui înscris nu îl face inadmisibil.
62. Critica temporală nu infirmă constatarea continuării activităților după 14 iunie 2025. Raportul SIS din 3 octombrie 2025, de la f. d. 218–225, vol. I, se referă la conturi identificate și raportate în iunie–iulie 2025. Investigația „Cinci luni sub acoperire”, cercetată în ședința din 24 aprilie 2026 și cuprinsă la f. d. 226–250, vol. I, și f. d. 1–9, vol. II, descrie evenimentul din 2 iulie 2025 de la hotelul „Bălți”, sesiunea finală a instruirii din 14 iulie și activități ulterioare de recrutare. Aceste repere nu sunt confundate cu data lansării proiectelor în mai 2025. Ele susțin concluzia primei instanțe că analiza nu a privit exclusiv fapte anterioare intrării în vigoare a mecanismului special. Valoarea lor pentru calificarea juridică rezultă din coroborarea cu celelalte probe, nu din simpla desfășurare a unui eveniment în perioada electorală.

63. Referirea la Legea nr. 249/2025 privind securitatea națională nu poate conferi retroactiv caracter ilicit unor conduite. Temeiul măsurii rămâne art. 1 și art. 6¹ din Legea nr. 54/2003, aplicate în limitele temporale proprii. Explicarea noțiunilor actuale din legislația securității, inclusiv prin raportare la Decizia Curții Constituționale nr. 96/2026, nu înlocuiește verificarea conduitei relevante și nici nu constituie un temei separat pentru declararea organizației drept extremistă.
64. Critica privind lipsa analizei alternativelor este infirmată de conținutul hotărârii. Curtea de Apel a examinat expres sancțiunile individuale, blocarea transferurilor, suspendarea proiectelor, transparența și monitorizarea. A explicat de ce acestea ar interveni asupra unor persoane ori operațiuni determinate, lăsând funcțională structura de recrutare, finanțare și coordonare constatată. Distincția dintre o încălcare individuală și utilizarea mecanismului organizațional justifică examinarea măsurii la nivelul organizației.
65. Caracterul de ultim resort nu presupune încercarea succesivă a fiecărei măsuri imaginabile, indiferent de eficiența ei față de riscul concret. El impune demonstrarea insuficienței alternativelor rezonabile. Raționamentul Curții de Apel privește tocmai lipsa unei protecții comparabile prin măsuri limitate la persoane sau transferuri, în raport cu caracterul repetitiv și coordonat al activităților reținute. Recursul reia lista alternativelor, fără a înlătura această diferență de obiect și eficiență.
66. Referirea la cauza Vona împotriva Ungariei nu presupune identitate între faptele acelei cauze și prezentul litigiu. Principiul relevant este că statul nu trebuie să aștepte consumarea violenței atunci când sunt demonstrate acțiuni concrete care amenință drepturile altora și valorile democratice. Acest principiu nu înlocuiește proba faptelor din speță și nu reduce pragul de gravitate, el înlătură numai teza necesității unei intervenții exclusiv ulterioare producerii tuturor consecințelor.
67. Invocarea subsidiară a art. 18 din Convenție nu este susținută prin identificarea unui scop ulterior predominant distinct de combaterea activităților constatate. Contextul politic, orientarea organizației și severitatea măsurii nu demonstrează, prin ele însele, deturnarea scopului. În hotărâre, justificarea intervenției a fost legată de activitățile concrete și de riscurile reținute, iar nu de eliminarea unei opinii din dezbaterile publice.
68. Participarea prin videoconferință nu a fost una pur formală. Procesul-verbal din 24 aprilie 2026 consemnează intervenția reprezentantei părții, întrebările adresate reclamantului, explicațiile asupra contractelor și proiectelor, precum și obiecția față de finalizarea examinării în fond. Procesele-verbale din 3 și 10 iulie 2026

consemnează formularea cererilor și prezentarea pledoariilor cu participarea interpretului. Aceste acte înfirmă susținerea unei imposibilități generale de a urmări și influența dezbaterile.

69. În privința asistenței juridice, în ședința din 30 ianuarie 2026 instanța a examinat explicit impedimentele financiare invocate și a reținut că nu fuseseră demonstrate încercări concrete de contractare a unui avocat licențiat ori obstacole individualizate în acest sens. Pledoariile scrise solicită ulterior posibilitatea prezentării corespondenței cu avocați și bănci, a refuzurilor și a transferurilor eșuate. Argumentul că orice sancțiune financiară ar face imposibilă apărarea nu înlătură aprecierea concretă a primei instanțe asupra reprezentării efective și a cererilor examinate.
70. Critica privind materialele clasificate trebuie separată de susținerea că acestea ar fi fost cercetate pentru prima dată la adoptarea hotărârii. Procesul-verbal din 24 aprilie 2026 consemnează anunțarea cercetării lor în cursul examinării cauzei în fond, oferirea posibilității de a formula completări, retragerea completului pentru consultarea materialelor și revenirea în ședință. La ora 13:35, dezbaterile au continuat cu participarea reprezentantei pârâtei. Pledoariile au avut loc ulterior, la 10 iulie 2026, iar hotărârea a fost pronunțată la 24 iulie 2026.
71. Prin urmare, critica ce vizează circumstanțele respective nu corespunde succesiunii acțiunilor procesuale.
72. La caz, art. 239 din Codul de procedură civilă trebuie aplicat împreună cu garanțiile art. 6 din Convenție, restricțiile justificate de protejarea informațiilor sensibile trebuie compensate prin procedura urmată. În cauza Regner împotriva Republicii Cehe [MC], 19 septembrie 2017, §§ 147–149, Curtea Europeană a arătat că accesul la probe nu este absolut, dar limitările nu pot afecta însăși substanța dreptului.
73. În speță, Curtea de Apel și-a întemeiat aprecierea pe controlul nemijlocit al materialelor, coroborarea lor cu înscrisurile nesecrete și cunoașterea de către pârâtă a esenței faptelor imputate.
74. Completul examinează aceste garanții fără a atribui materialelor clasificate o forță probantă prestabilită.
75. Susținerea necomunicării integrale a materialelor trebuie raportată la actele procesuale concrete, nu confundată cu lipsa oricărei informări. Corespondența din septembrie – octombrie 2025 confirmă expedierea și citirea mesajului cu cererea reclamantului și încheierea. Ulterior, procesul-verbal din 30 ianuarie 2026 consemnează constatarea instanței privind expedierea din 28 noiembrie 2025, reiterată la 24 aprilie 2026. În această din urmă ședință au fost identificate contractul și traducerea de la f. d. 116–134, vol. I, iar reprezentanta a formulat observații asupra funcției, muncii la distanță și deosebirii dintre angajați și voluntari.

76. Completul examinează distinct cererea de reluare cuprinsă în pledoariile expediate la 10 iulie și înregistrate la 13 iulie 2026. Solicitarea nu poate fi înlăturată ca tardivă numai pentru că a fost formulată după pledoariile. Art. 235 alin. (2) permite reluarea și după încheierea acestora, dacă trebuie clarificate noi circumstanțe importante. În același timp, această dispoziție nu impune reluarea automată la orice solicitare. Cererea urmărește, în esență, comunicarea materialelor și completarea probatoriului prin categorii de înscrisuri, date tehnice, informații financiare și eventuale expertize. Necesitatea lor trebuie apreciată în raport cu circumstanțele determinate și cu probele deja cercetate, iar nu dedusă din întinderea listei prezentate.
77. Completul respinge argumentul potrivit căruia enumerarea, în pledoariile scrise, a unor categorii suplimentare de documente impunea, prin ea însăși, reluarea examinării cauzei în fond. Necesitatea acestei măsuri se apreciază în raport cu împrejurările concrete rămase neelucidate și cu relevanța lor pentru soluționarea litigiului, iar nu prin raportare la posibilitatea teoretică de a extinde cercetarea.
78. Solicitățile privind contractele, documentele financiare, datele referitoare la proiecte și materialele online urmăresc verificarea unor aspecte asupra cărora prima instanță s-a pronunțat prin aprecierea coroborată a probelor administrate.
79. Dezacordul recurenței cu această apreciere nu demonstrează caracterul incomplet al cercetării și nici necesitatea obținerii tuturor documentelor enumerate. Tot astfel, intenția de a solicita ulterior audierea unor martori sau efectuarea unor expertize nu echivalează cu demonstrarea indispensabilității acestor mijloace de probă.
80. Prin urmare, cererea de extindere a probatoriului nu justifică concluzia că prima instanță era obligată să reia examinarea cauzei. Această apreciere privește necesitatea administrării unor probe suplimentare și nu înlocuiește verificarea distinctă a criticii privind accesul efectiv la probele pe care se întemeiază hotărârea.
81. Referitor la publicitate, procesul-verbal din 30 ianuarie 2026 consemnează respingerea cererii de ședință publică prin raportare la necesitatea cercetării materialelor confidențiale.
82. În aprecierea procedurii în ansamblu sunt relevante examinarea repetată a cererilor, participarea prin reprezentantă și interpret, cercetarea distinctă a înscrisurilor nesecrete, posibilitatea de a formula întrebări și obiecții și intervalul dintre cercetarea probelor din 24 aprilie și pledoariile din 10 iulie 2026.
83. Durata efectivă a judecății infirmă argumentul că simpla existență a termenului special ar fi determinat o examinare sumară.

84. Controlul prevăzut de art. 432 alin. (1) lit. e) CPC privește influența reală a neregularității invocate asupra apărării și a soluției, nu simpla enumerare a unor dificultăți procedurale.
85. Solicitarea examinării în ședință publică nu înlătură etapa admisibilității. Art. 440 CPC prevede soluționarea acesteia în lipsa părților. Dispozițiile art. 444 privind audierea în recurs se aplică în condițiile prevăzute de acel articol și nu transformă simpla invocare a lit. e) într-un drept necondiționat la audiere înaintea verificării admisibilității.
86. Pentru considerentele expuse, Completul de judecată reține că argumentele recursului nu justifică admiterea acestuia în temeiul art. 432 alin. (1) lit. b) și e) din Codul de procedură civilă. Criticile referitoare la mijloacele de probă și la calificarea juridică nu înlătură distincțiile și raționamentele determinante ale hotărârii atacate.
87. Prin urmare, recursul urmează a fi declarat inadmisibil, ca vădit neîntemeiat, în temeiul art. 433 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă.
88. Într-o altă ordine de idei Completul de judecată evidențiază că, la 30 septembrie 2026 și 03 octombrie 2026, Organizația autonomă necomercială pentru promovarea cooperării internaționale „Eurasia”, reprezentată de N. Parutenko, a depus prin intermediul poștei electronice în adresa instanței patru cereri, care ulterior au parvenit prin intermediul poștei terestre, și anume:
- privind suspendarea executării hotărârii și a efectelor juridice derivate;
 - privind examinarea recursului în ședință publică, cu participarea fizică a reprezentanților părților, iar subsidiar prin videoconferință, și asigurarea exercitării efective a apărării;
 - privind accesul efectiv la dosarul integral, examinarea individualizată a restricțiilor de acces și asigurarea garanțiilor compensatorii în procedura de recurs; precum și
 - cu privire la înaintarea către Plenul Curții Supreme de Justiție a propunerii de a solicita un aviz consultativ al Curții Europene a Drepturilor Omului în temeiul Protocolului nr. 16.
89. Completul de judecată menționează că, prin încheierea din 22 septembrie 2026 a Curții Supreme de Justiție, s-a respins cererea depusă de Organizația Necomercială „Organizația autonomă necomercială pentru promovarea cooperării internaționale «Eurasia»”, cu privire la suspendarea executării hotărârii din 24 iulie 2026 a Curții de Apel Centru.

90. Respectiv, această cerere este una repetitivă, nu conține careva circumstanțe noi și nu urmează a fi examinată.
91. Solicitarea privind examinarea recursului în ședință publică a fost formulată și în cerere de recurs, fiind examinată *supra*.
92. Completul de judecată respinge cererea recurenteii privind accesul efectiv la dosarul integral, examinarea individualizată a restricțiilor de acces și asigurarea garanțiilor compensatorii, întrucât actele cauzei confirmă comunicarea înscrisurilor nesecrete și participarea reprezentantei organizației la cercetarea acestora, cu posibilitatea formulării întrebărilor, obiecțiilor și concluziilor scrise.
93. În privința materialelor clasificate, recurenta nu a demonstrat parcurgerea procedurii speciale de acces explicate de prima instanță ori existența unui refuz al autorității competente, iar solicitarea adresată instanței de recurs nu substituie îndeplinirea condițiilor legale de autorizare.
94. Restricțiile invocate au fost examinate în raport cu procedura în ansamblu, fiind avute în vedere verificarea nemijlocită a materialelor de către instanță, coroborarea lor cu probele neclasificate și cunoașterea de către recurentă a esenței faptelor imputate.
95. În aceste condiții, argumentele cererii nu justifică instituirea modalităților suplimentare de comunicare și consultare solicitate și nici acordarea unui nou termen pentru prezentarea observațiilor.
96. Completul de judecată va respinge și cererea recurenteii privind înaintarea către Plenul Curții Supreme de Justiție a propunerii de a solicita un aviz consultativ al Curții Europene a Drepturilor Omului, întrucât întrebările formulate nu evidențiază o dificultate de interpretare a Convenției care să necesite recurgerea la mecanismul prevăzut de Protocolul nr. 16.
97. Jurisprudența Curții Europene, inclusiv cauzele *Regner împotriva Republicii Ceha* și *Vona împotriva Ungariei*, oferă repere pentru examinarea garanțiilor compensatorii în cazul restricționării accesului la materiale clasificate, delimitarea activităților protejate de libertățile de exprimare și asociere și verificarea necesității și proporționalității ingerinței.
98. Corelarea acestor repere cu particularitățile cauzei, inclusiv verificarea accesibilității procedurii speciale de acces, a conduitei imputabile organizației și a alternativelor mai puțin restrictive, ține de aplicarea standardelor convenționale la circumstanțele concrete, atribuție ce revine instanței naționale.
99. Prin urmare, caracterul particular al mecanismului legal aplicabil organizațiilor străine nu justifică solicitarea unui aviz consultativ în

cazul din speță, criticile recurenței putând fi soluționate în cadrul examinării recursului pe baza standardelor jurisprudențiale existente.

100. Totodată, la 03 octombrie 2026, prin intermediul poștei electronice, în adresa instanței a parvenit cererea pretins depusă de Organizația autonomă necomercială pentru promovarea cooperării internaționale „Eurasia”, reprezentată de N. Parutenko, cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate a art. 1, definiția „activitate extremistă”, lit. c), din Legea nr. 54/2003.
101. Însă, având în vedere faptul că cererea respectivă a fost semnată în modul necorespunzător, nefiind aplicată semnătura electronică, condiție obligatorie pentru documentele electronice, aceasta se anexează la actele dosarului fără a fi examinată.
102. În conformitate cu art. 6¹ alin. (3) din Legea nr. 54/2003, art. 431 alin. (2), art. 433 alin. (1) lit. f) și art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Respinge cererile privind suspendarea executării hotărârii, examinarea recursului în ședință publică, accesul efectiv la dosarul integral, precum și cu privire la înaintarea către Plenul Curții Supreme de Justiție a propunerii de a solicita un aviz consultativ al Curții Europene a Drepturilor Omului în temeiul Protocolului nr. 16.

Cererea cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate se anexează la actele dosarului fără a fi examinată.

Declară inadmisibil recursul depus de Organizația autonomă necomercială pentru promovarea cooperării internaționale „Eurasia” împotriva hotărârii din 24 iulie 2026 a Curții de Apel Centru.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecător

Stela Procopciuc

Judecători

Diana Stănilă

Ion Munteanu